

ber, hvor denne Berettigelse kunde gives. Man har i Almindelighed sagt: Regjeringen benyttede det, Regjeringen opretholdt det, men jeg svarer: Regjeringen kan ikke have gjort det med nogen Slags Ret, naar Retten ikke laa i Sagens egen Natur. Regjeringen kan kun gjøre det Slags Ting som en Usurpation, og er det kun skeet derved, at Regjeringen vilde det, var det ikke rigtigt. Jeg siger, at det er urigtigt at mene, at den Beslutning, som var tagen om Freds slutningen, ikke tilhinge indeholdt, at Rigsraadet skulde ophøre; deri ligger Feilen. Der staaer ikke Noget derom i Beslutningen, men hvorfor? Forbi det ikke behøvede at staae der. — Hvad gaaer denne Beslutning nu ud paa? Ganste simpelt paa at udfylde Kongens Prærogativ, hvad Freds slutningen angaaer. Den gjør Kongen til absolut, til enevældig i Udførelsen af Alt, hvad der var nødvendigt for at gennemføre den Fred, han havde sluttet med Udlandet; men til Gjennemførelsen af denne Fred hørte netop Afkaldet paa at være Monarch i Fællesriget, Afkaldet paa alle de Rettigheder, som hang sammen dermed. Dersom dette ikke laa i selve Sagen, vilde Kongen, da han overdrog alle sine Rettigheder til de øvrige Landsdele til andre Personer, — og Retten til Fællesskabet var ligesaa stærk hos de øvrige Landsdele, som hos Kongeriget, — have overdraget til hver af disse Personer en Ret til vedblivende Fællesskab med Kongeriget Danmark i hvert af de paagjældende Anliggender, men det er umuligt, og det vilde ogsaa være farligt. Deri ligger ogsaa Bevist for, at det vilde været Kongens Pligt — det vil sige, at Ministeriet burde have givet Kongen det Raad, — at udfylde Freds slutningen, som gaaer ud paa at ophæve alle de Rettigheder til det Monarchi, hvorom her er Spørgsmaal, ved ogsaa at opføre at benytte en Repræsentation for Fællesanliggenderne. Naar man nu siger: Vilde det dog ikke have været til Nytte, og har det ikke været til Gavn, at den Repræsentation, som særligt var valgt for at kunne behandle en vis Art Anliggender, Anliggender af en vis Charakter, vedblev at gjøre det Samme i den tidligste Tid og under vanskelige Omstændigheder, saa siger jeg: Dersom man vilde vide, om det var rigtigt og

om det kunde lade sig gjøre, skulde man derom have henvendt sig til Rigsdagen; man skulde have spurgt denne, om den var enig med Kongen i, at Rigsraadet indtil Videre kunde vedblive, skjøndt det kun fungerede for Kongeriget alene. — Naar man har sagt, at der, hvis Rigsraadet forsvandt uden Videre, ikke var nogen repræsentativ Myndighed for disse Anliggender her i Landet, er dette efter min Overtydning en fuldkommen Misforstaaelse af den danske kongerigste Statsret, thi efter denne kan der ikke indenfor Kongerigets Grændser existere nogen Absolutisme. Der vilde da ganske simpelt indtræde et nyt Forhold, nemlig det, at Kongen ogsaa, angaaende disse Anliggender, maatte søge til Kongerigets Repræsentation. Jeg kan tænke mig, at denne Sag er bleven noget forvirret ved, at man har seet, at Kongen under Omstændigheder, der kunde siges at være tilsvarende, som f. Ex. Holsteen, for disse Anliggenders Vedkommende er optraadt som absolut, men det laa deri, at Kongen, da Holsteen indtraadte under Fællesforfatningen, var absolut Herre der. Da Kongeriget gik ind under Fællesforfatningen, var det derimod en afgjort Sag, at Kongen af Danmark ikke kunde være absolut indenfor Kongerigets Grændser, men det kan ikke tænkes — og det finder heller ikke Sted —, at Rigsdagen, dengang den gav sit Samtykke til Oprettelsen af en Fællesforfatning, skulde have overdraget Kongen en Ret, som han ikke iforveien besad, skulde have ladet ham, om han end ophørte at være Monarch i det vedkommende Monarchi og altsaa ikke havde været istand til at fyldestgjøre de Forpligtelser, han overtog, dengang Fællesforfatningen blev indført, vinde den Fordeel, at han traadte tilbage til Enemagten for en Deel af Riget. Det er umuligt, det er imod Sagens Natur, og Bevist herimod ligger ogsaa i det saakaldte Forbehold. Jeg er og har fra første Døielik af været enig med dem, der mene, at Forbeholdet ikke kunde benyttes som Middell til paa eengang at restituere hele Grundloven istedetfor Alt, hvad der af forfatningsmæssigt Liv forresten havde udbillet sig i Staten; det lod sig ikke gjøre, men derimod kan den paagjældende Beslutning, som begynder med et Vinde-